

Estimar

Dm, 6/04/2021 per Maria del Mar A...

[Des de Sant Benet](#)

“Eren ja les vigílies de la festa de la Pasqua. Jesús sabia que havia arribat la seva hora, la de passar d’aquest món al Pare. Ell que sempre havia estimat els seus en el món, ara els demostrà fins a quin punt els estimava.” I els va dir:

- S’acosta la festa de Pasqua. Recordeu quan us vaig explicar la història del pare bo que tenia dos fills? o la història del bon samarità? us intentava explicar qui és Déu, el Déu d’Israel, el Pare. Volia que entenguéssiu com Déu és un Déu que estima, un Déu que us estima, i que viure, viure de debò, és estimar. Això és el que us he intentat explicar, només es viu quan s’estima i quan més estimes, més vius. Vosaltres veniu amb mi perquè intuïu que hi ha una manera de viure amb més sentit, amb més llibertat. I sabeu? només hi ha una manera de ser lliure, i és estimant, estimant molt. I estimar és una acció que va de dins vostre a fora, és una decisió, l’expressió del vostre desig de bondat més veritable, és la donació de qui sou. Estimar és fer el que feu amb tot el cor, donant-vos a cada moment, és deixar que sigui el vostre amor qui decideixi què dieu, què feu, com responeu. I això és la vostra llibertat. Us imagineu quina llibertat més gran que no estigueu pendents de si us estimen o no? que no depengueu de qui us estima? us imagineu quina llibertat més gran poder estimar sempre, tothom?

I Joan, el deixeble estimat, li va dir:

- Jesús, m’agrada molt el que dius, però home, estimar tothom, tothom, tampoc no deu ser, no?

- Estimar tothom igual, no, estimar cadascú d’una manera diferent, cadascú amb sentiments diferents, però estimar tothom. Perquè no depens dels altres per estimar, sinó que has trobat que el que et fa ser tu, el millor de tu, és estimar, estimar molt, estimar del tot. Ets tu qui estimes, ets tu qui decideixes estimar, que ningú et prengui aquesta alegria. Això és el que fa el vostre Pare, estimar bons i

dolents. Perquè el Pare és amor. I vosaltres també ho sou, és la vostra més gran llibertat, la vostra veritat. Ser amor, triar estimar, triar ser qui sou i donar-ho.

I Pere afegí:

- Mira Senyor, tu ho saps tot, tu saps que t'estimo, però el que no m'agrada gens és deixar-me estimar

- Pere, estimar també és deixar-se estimar. Deixar-se estimar és un gran acte de generositat, d'humilitat, d'amor. Encara que no ho sembli, deixar-se estimar també és una acció que va de dins a fora, és la decisió lliure i generosa de reconèixer i rebre l'amor de l'altra.

Llavors va ser Marta que va dir:

- Jesús, tu ja saps que jo estimar si, ara, ser la minyona dels altres no.

- Marta, ho has entès molt bé, tu estàs feta per ser lliure. Jo no us he dit esclaus, a vosaltres us he dit amigues, amics. Jo no vull minyones que no poden triar, no fan el que volen i no poden fer res més que queixar-se. El que jo vull són dones i homes lliures que vessen els seus cors, llibertats que es donen i que no posen límits al seu amor. I per això serveixen i es posen als peus dels altres. Perquè són lliures i res frena la seva llibertat per estimar i alliberar. Mai m'he sentit esclau de ningú jo, al contrari, no et pots imaginar l'alegria que em donava posar-me de genolls i escoltar un darrera l'altre dels malalts que em portaven. L'alegria més gran és tenir cura i servir altres.

Llavors Jaume i Joan, els fills de Zebedeu digueren:

- Sempre parles d'estimar, però el que passa és que ells no ens estimen. Necessitem sentir-nos estimats i reconeguts. Necessitem que ens guardis un lloc especial, i que ens tinguis més en compte.

- Més encara? tant de temps que fa que em coneixeu i encara no coneixeu l'amor que us tinc? Abans de néixer el Senyor us va cridar, va pronunciar el vostre nom quan éreu a les entranyes de la mare. El Pare us duu als braços des que vau néixer. El Pare us ha fet a semblança nostra, pur amor. Naixeu de nou, naixeu de l'amor del Pare i deixeu les vostres idees petites. Adoneu-vos que sóc jo qui us ha estimat primer, que ja sou estimats i més estimats del que mai podreu entendre. Us estimo amb un amor etern, ja sou estimats amb un amor etern.

I digué Natanael:

- Ja ho veus Senyor, jo més o menys estimo, t'estimo, però ells no, ells sempre creen problemes.

- Natanael, et penses que ets més just que ells? Jo us dic que quan el fariseu i el publicà van anar a pregar al temple, va ser el publicà el que va baixar perdonat a casa seva, i no el fariseu. Et molesta perquè perquè l'amor és generós? pensa que en això d'estimar els darrers passaran a primers i els darrers, primers.

I Maria Magdalena afegí:

- Jesús, jo ho intento, ja ho saps. Però no me'n surto. Em proposo estimar i a la

primera cosa que em diuen m' enfado i contesto de qualsevol manera.

- I llavors et penses que ja no estic amb tu. Maria, no ho has entès encara? Jo no demano que sigueu perfectes, infal·libles. No. El que us proposo és que estimeu. Amb les vostres limitacions, és clar. Aquestes limitacions que jo he assumit, que he viscut, que conec tan bé. Vosaltres sou fets a imatge de Déu i recordeu que el Déu de veritat, el Déu viu, és feble. Deixeu d'adorar els déus exigents i perfectes de l'Olimp, el Déu viu és fràgil, és tot amor. El Pare bo feia el ridícul quan corria en veure el fill petit tornar, jo vaig néixer a un estable entre pastors, sé què és que malparlin de la teva mare, sé què és la temptació de fugir del límit, conec la por, el dubte, l'angoixa, el dolor i se m'acosta la mort. Però no ho defujo, no defujo el límit. Déu és fràgil, l'amor és fràgil i no podeu estimar ningú sinó assumiu i estimeu la vostra fragilitat.

“I si, doncs, jo, que sóc el Mestre i el Senyor, us rento els peus, també vosaltres us ho heu de fer les unes a les altres. Us dono exemple perquè vosaltres ho feu tal com jo us ho he fet”.